Ч. 32 Четверъ 11 (23) лютого 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація улица Чарнецкого ч. 8.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, двери 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Рада державна.

На вчерашномъ засѣданю Палаты пословъ интерпелювали пос. Булятъ и товаришѣ въ справѣ заведеня хорватского языка, замѣсть италіяньского въ далматиньскихъ судахъ. Пôдчасъ дальшои дебаты буджетовои, пôдносивъ пос. Вайбель користи податку маєткового и жалувавъ ся на хибы поступованя въ справахъ о належитости скарбовѣ.

Опосля промавлявъ мін. дръ Штайнбахъ и вôдповѣдаючи на жалѣ, на тягары податковѣ, сказавъ, що навѣть высокѣ податки можуть добре дѣлати, скоро ихъ уживає ся на добрѣ цѣли и коли они не стоять поступови на перешкодѣ. Все лежить въ тôмъ, щобы законы додатковѣ примѣняти всюды рôвномѣрно и уникати безусловно строгости и безвзглядности. Що до пôднесеныхъ жалобъ, то буде розведене слѣдство, а Палата буде повѣдомлена о єго результатѣ.

Що до жалѣвъ пôднесеныхъ дотычно Галичины, то треба ихъ справити въ многихъ точкахъ. П. міністеръ вказавъ на залеглости податковѣ въ Галичинѣ, котрѣ въ 1885 р. выносили 5,518.000 зр., а въ 1891 р. збôльшили ся до 6,649.000 зр. Збôльшене тыхъ залеглостей зовсѣмъ не доказує, щобы екзекуція податкова була дуже строга. Залеглости податковѣ въ Галичинѣ доходять до 60 прц. загальнои высоты податкôвъ, пôдчасъ коли въ иншихъ краяхъ коронныхъ вôдношене то выносить лишь 12 прц. Досвѣды поробленѣ въ провінціи, высуненѣ ще бôльше на всхôдъ, показали, що управильнене вôдносинъ податковыхъ довело до потѣшаючого пôдвысшеня податкôвъ.

Дальше говоривъ п. Міністеръ: Въ виду голосôвъ всѣлякихъ часописей галицкихъ уважаю своимъ обовязкомъ заявити, що мужа, стоячого на чолѣ галицкого заряду фінансового — розумѣє ся, що немаю тутъ на гадцѣ передовсѣмъ намѣстника Галичины, але віце-президента краєвои дирекціѣ скарбу — маю честь знати докладно и уважаю собѣ за приятность, що єго знаю. Єсть вôнъ знаменитымъ и здôбнымъ чоловѣкомъ, дитиною краю, мужемъ, котрый яко вѣрный сынъ свого краю має єго интересы на оцѣ и супротивъ мене репрезентує ихъ зъ щирою здбалостію“. П. Міністеръ вôдчитавъ вôдтакъ письмо Єго Ексц. п. Намѣстника, ґр. Баденіого, въ котрôмъ сказано, що віцепрезидентъ Корытовскій поступає зô справедливою взглядностію на всѣ входячѣ въ гру чинники и на матеріяльнѣ вôдносины краю. Міністеръ обговорювавъ вôдтакъ перенесене на око движимои власности межи супругами и свояками, та сказавъ, що ся практика мусить бути усунена. Накопець обѣцявъ п. міністеръ управильнити платню урядникôвъ и сказавъ, що оподаткованє маєтку уважає за невôдповѣдне въ виду маючого завести ся податку проґресивного.

Зъ рускихъ товариствъ.

Ще 15 сѣчня с. р. вôдбуло ся въ Сосницѣ перемыского повѣта торжественне вôдкрытє читальнѣ „Просвѣты“. Єсть то вже друга читальня Просвѣты въ сѣмъ повѣтѣ.

Зъ Перемышля прибули на се торжество проф. Кость Горбаль, яко вôдпоручникъ перемыскои филіи „Просвѣты“, проф. Косовичъ зъ женою и двапацятка перемыскихъ Боянистôвъ. Кромѣ сего прибули зъ Радымна: п. Левицкій адъюнктъ судовый, о. Гайдукевичъ разомъ зъ учителемъ изъ Святого, мѣсцевый посесоръ п. Раціборскій, учитель Гудзь и другѣ гостѣ. Гостей прибувшихъ привитано при въѣздѣ до читальнѣ сальвами зъ моздѣрѣвъ.

Зборы вôдкрывъ мѣсцевый парохъ о. Лѣсковацкій короткою промовою, представивши численно зôбранымъ селянамъ цѣль и важность того товариства. Вôдтакъ забравъ голосъ вôдпоручникъ „Просвѣты“ проф. Кость Горбаль. Въ довшôй промовѣ зазначивъ бесѣдникъ значѣнє нинѣшного руху читальняного мѣжь рускимъ народомъ, вказавъ на задачу читальнѣ въ селахъ и подававъ рады, якою читальня повинна бути, щобы колись въ будучности бувъ зъ неи надѣяный успѣхъ. Потомъ п. Стахура, кандидатъ адвокатскій зъ Перемышля, мавъ вôдчитъ о новели екзекуційнôй зъ 1887 року и взагалѣ о поступованю екзекуційнôмъ. Се тематъ въ теперѣшныхъ часахъ дуже „популярный“, тожь и не дивота, що зôбранѣ прислухували ся вôдчитови, голошеному зъ памяти, зъ дуже великимъ запятємъ. Найбôльше однакъ причинивъ ся до звеличаня сего торжества „Перемыскій Боянъ“. Єго дванацятка не жалувала нѣ грудей нѣ души, котру майже всю въ спѣванѣ пѣснѣ вливала.

До заснованя сосницкои читальнѣ причинили ся найбôльше крôмъ о. Лѣсковацкого ще такожь и Иванъ Редко, начальникъ громады, Андрей Малярчукъ дякъ, Панталеймонъ Василина, Иванъ Роля и Михалко Слюзаръ. Всѣ они вôйшли такожь въ складъ першого выдѣлу читальнѣ.

Зъ иніціятивы п. Раціборского заряджено на цѣль новозаснованои читальнѣ складку, зъ котрои зôбрано звыш 16 зр. Самъ иніціяторъ жертвувавъ вôдъ себе 5 зр., кажучи, най народъ пôзнає, що не лишь словомъ але и чиномъ хочемо єму помагати. Зôбранѣ засиґвали иніціяторови въ подяку щиросердечне „Многая лѣта“.

По закôнченю офіціяльнои части торжества запросивъ о. Лѣсковацкій гостей до себе,

4)

ИВАСЬ.

ОПОВѢДАНЕ ЗЪ ЖИТЯ ГАЛИЦКИХЪ СЕЛЯНЪ.

Зъ польского. — Волод. Загурского.

(Дальше).

Наразъ спускаючись зъ горбика, побачили передъ собою дворскій садъ, окопаный широкимъ ровомъ и обведеный терновымъ живоплотомъ. Румянѣ яблока, золотѣ грушки, синѣ сливки палали пôдъ горячимъ сонѣшнымъ промѣнемъ, хватаючи за очи. Дерева вгинали ся пôдъ вагою овочѣвъ.

Здивованѣ дѣти онѣмѣли на той чарôвный видъ. Спинили ся въ ходѣ и мовь скаменѣлѣ стояли, дивлячись на таке богацтво. Думали, що имъ якась казка снить ся. Садъ выглядавъ, якъ той чудовый рай, що про него пишуть по книжкахъ. Отъ кобъ туды добрати ся до роскоши тои! Ивась, и той переставъ стругати и, дивомъ — дивуючись, поопускавъ руки.

— Кобъ такъ грошѣ! — зôтхнувъ врештѣ, прокинувшись зъ чарôвного сну.

— По що грошѣ? — спытавъ Гнатъ, здвигаючи плечима.

— Паны выпустили садъ садôвникамъ — вôдповѣвъ Ивась. — Кобъ такъ грошѣ, то можь бы купити, чого душа забагне.

— Велика минѣ штука купити за грошѣ, таке кождый потрафить — сказавъ кепкуючи Гнатъ.

— А якъ-жежь купити инакше?... Безъ грошей?

— Ба якъ?... Коли нема грошей, а хоче ся ѣсти яблока, то треба красти.

— А грѣхъ!

— Дурный ты зъ грѣхомъ. Грѣху минѣ не страшно... Сли є вже чого страхатись, такъ хиба того, щобъ не били.

— А може не зловлять — пôдшепнула Софійка.

— Зловлять, бôгми зловлять, — промовивъ Ивась — садовникъ пильнує саду; не дурножь заплативъ.

— Садôвникъ пильнує саду въ ночи, а въ день спить у будѣ — розумувавъ Гнатъ.— Коли красти, то найлѣпше теперь!

И перескочивъ рôвъ, приложивъ око до шпары въ плотѣ, та, пильно наслухуючи, роздивлявъ ся по садѣ.

— Алежь бо грѣхъ, грѣхъ! — повтарявъ Ивась.

— Що тамъ яблокъ, що тамъ грушокъ!— зôтхала Софійка.

— Нема нѣкого! — шепнувъ Гнатъ, призываючи рукою Софійку. — Я пôду красти, а ты пильнуй тутки... Колибъ хто йшовъ, то свиснешь.

— Софійко, дай покôй! — крикнувъ Ивась. — То грѣхъ, то соромъ!... Я тебе не пущу, не позволю!

И пересадивъ рôвъ, схопивъ єи мôцно за руку.

— Вôдчепись до дѣдька!... Здурѣвъ, чи що?... Ще садôвникъ зачує!... Скаране Боже зъ оттымъ дурноватымъ!

— Ходи домôвъ!

— Не пôду... Не лишу Гната самого. Иди самъ домôвъ, коли боишь ся.

— Я тебе силою потягну.

— Спробуй! — сказала и выхопила руку.

И припавши очима до щѣлины въ плотѣ, почала роздивлюватись та наслухувати, не турбуючись зовсѣмъ вже єго погрозами. А въ него тожь не було силы, щобъ доказати того, що сказавъ. Привыкъ бувъ слухати єи завсѣгды, якъ панѣ. Опанувала єго переваґою упрямои волѣ. Не вмѣвъ ѣй спротивитись. Отже й стоявъ біля неи блѣдый, тремтѣвъ, заламуючи руки й шепотѣвъ: — Софійко, Софійко!

Она однакъ неласкава була навѣть звернути на него увагу. Гнатъ плюндрувавъ тымчасомъ по садѣ, обрываючи грушѣ, сливы, та яблунѣ. Меткій якъ вывѣрка; звивавъ по гилякахъ, не дотыкаючись ихъ майже. Лишь вôдъ часу до часу здраджувавъ ледви чутный

де ихъ царо принимавъ и гостивъ ажь до позной годины въ ночи. - Тоастôвъ и промовъ при вечерѣ на ематъ працѣ надъ народомъ посыпалось що немѣра, а всѣ они принимані були зъ одушевленемъ. Боянисты и тутъ не спочивали а пѣсня руска розпирала старі стѣны приходства.

Въ Микулинцяхъ коло Тернополя вôдбули ся дня 19 сѣчня перші загальні зборы микулинецкои читальнѣ, перетвореной на читальню „Просвѣты“. Въ гарно пристроєнôй сали уряду громадского зôбралось дуже поважне число микулинецкихъ мѣщанъ; всѣ они, одягненѣ въ святочный стрôй и зъ выглядомъ повнои самосвѣдомости, додавали торжеству незвычайного характеру. Замѣсцеву интеліґенцію репрезентували два душпастирѣ: о. Евст. Цурковскій зъ Настасова и Гарматѣй зъ Прошовы. Зъ мѣсцевыхъ явивъ ся самъ одинъ п. Ант. Рыбачикъ, директоръ чотирокласовои школы въ Микулинцяхъ.

П. А. Рыбачикъ, яко членъ основатель читальнѣ, вôдкрывъ зборы. Поясниввши змѣну статута и вказавши вôдтакъ на практичну сторону сеѣ змѣны, що Микуличане зможуть теперь заснувати у себе касу щадничу и позычкову, про котру добивають ся безъ успѣху вже кôлька лѣтъ, внѣсъ многолѣтство Є. В. Цѣсареви, а зборы приймили трикратнымъ окликомъ. На єго порученє выбрано о. Е. Цурковского провôдникомъ нарадъ. О. Цурковскій проголосивъ довшу бесѣду зô становиска релігійного, пояснивъ конечнôсть заснування читалень пôсля новыхъ статутôвъ и звернувъ увагу, що навѣть власть духовна поручає читальнѣ яко одиноке средство до морального пôдднигненя народу. — Приступлено вôдтакъ до порядку дневного и порѣшено бѣжучі справы, якъ ось: справу членьскихъ вкладокъ, высоту процентову вкладокъ щадничихъ и позычковыхъ, опôсля сплату позычокъ, при чôмъ поручено выдѣлови увзглядняти систему Райфайзена. Членôвъ вписало ся до 60, а головою выдѣлу выбрано невтомимого труженика п. Рыбачика.

Въ часѣ зборôвъ панувавъ взôрцевый ладъ, мимо горячои дискусіѣ. Въ народѣ слѣдні уже поступъ, формы парляментаризму уживають ся тутъ на добре, такъ що люде перестають бути несвѣдомою и бездушною масою. Зборы закôнчивъ о. Цурковскій зазывомъ, щобъ одушевленє нѣколи не остигало, а займало собою якъ найширші круги. На закôнченє мѣсцевый хоръ вôдспѣвавъ нашъ народный имнъ: „Ще не вмерла Украина“. — Яко незвычайну обставину годить ся пôднести, що въ члены читальнѣ вписували ся такожь мѣщане обряду рим.-кат. Оденъ зъ нихъ, а то ч. Кшишовскій, бувъ найгорячѣйшимъ ініціяторомъ до перетвореня читальнѣ, тожь зборы почтили єго урядомъ касієра. Отже и надѣятись, що читальня розвинесь гарно та що каса щаднича и позычкова увійде въ житє, тымъ бôльше, що на початокъ єсть уже 30 зр., котрі полишила стара читальня. — На внесенє мѣщанина п. Абрагамовского вôдправлено въ день 4 лютого богослуженє въ церквѣ и въ костелѣ о призванє св. Духа въ помôчь початому дѣлу. — Нову читальню поздоровивъ центральный выдѣлъ товариства „Просвѣты“ у Львовѣ патріотичнымъ письмомъ.

Переглядъ политичный.

Пôсля вѣстей Dz. Polsk. має пос. Козловскій вôдповѣсти п. Міністрови фінансôвъ на єго заявленє що до податникôвъ галицкихъ о переношеню движимои власности.

Є. Вел. Цѣсарь ѣздивъ оногды до Вельсъ до Архікняг. Маріѣ Валеріѣ на хрестины новонародженои дитины и вернувъ вже до Вѣдня.

Правительство россійске забирає ся дуже остро до штундистôвъ. Пôсля выготовленыхъ вже приписôвъ мають дѣти штундистôвъ вôддавати ся пôдъ опѣку православныхъ. Штундистамъ не вôльно буде закладати школъ и держати службу православну а въ мѣсцевостяхъ, де вôдбувають ся ярмарки, будуть ярмарки перенесенї зъ днѣвъ святочныхъ на будни. Штундисты мусять мати окремі кладовища и т. д.

Новинки.

Львôвъ дня 22 лютого.

— **Гр. кат. комітетови парохіяльному** въ Любѣни, въ городецкôмъ повѣтѣ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 50 зр. на направу церкви.

— **Конкурсъ.** Окружна рада шкôльна въ Надвôрнôй розписує конкурсъ на посады учительскі: въ Добротворѣ, Дорѣ, Голосковѣ, Гвоздѣ, Яблоници, Майданѣ горѣшнôмъ, Лоєвѣ, Перерости, Молодыєвѣ, Назавизовѣ, Ославахъ чорныхъ, Потоцѣ чорнôмъ, Скопôвцѣ, Струпковѣ, Тарновици лѣснôй, Велесници, Волосовѣ и на посады молодшихъ учителѣвъ при бôльшеклясовыхъ школахъ: въ Надвôрнôй и Делятинѣ. Подання треба вносити до 20 марта. — Окружна рада шкôльна въ Рудкахъ оголошує конкурсъ на посады учительскі: въ Андрѣяновѣ, Беньковой Вишни, Хлопчичахъ, Хишевичахъ, Чуловичахъ, Чайковичахъ, Голодôвцѣ, Горожаннѣ малôй, Колодрубахъ, Коропужи, Ляшкахъ Завязаныхъ, Милчичахъ, Новосѣлкахъ опарскихъ, Подôлцяхъ, Роздѣловичахъ, Ричиговѣ, Татариновѣ, Вашковцяхъ, Вербѣжи, Боловвѣ долѣшнôмъ, та на посады молодшихъ учителѣвъ при 2-клясовыхъ школахъ въ Хлопахъ, Грôмнѣ и Горожаннѣ великôй. Подання треба вносити до 1 н. ст. цвѣтня. — Дирекція почтъ розписує конкурсъ на посады експедієнтôвъ почтовыхъ: въ Липици долѣшнôй, повѣта рогатиньского, зъ платнею 1080 зр. и въ Стратинѣ, повѣта рогатиньского, зъ рôчною платнею 490 зр. Подання треба вносити на першу посаду до 24 лютого, а на другу до 4 н. ст. марта.

— **Найд. Архикнязь Леопольдъ Сальваторъ** именованый властителемъ 18 полку пѣхоты.

— **На вечерокъ въ честь Є. Св. Папы Льва XIII.** наспѣли на руки Є. Ексц. Впреосв. Митрополита мѣжь иншими письмами и телєґрамами ще й телєґрамы: зъ Вѣдня вôдъ рускихъ послôвъ Романчука, Врылиньского, Пôдляшецкого, Телишевского и Охримовича (пос. Барвѣньскій бувъ на торжествѣ у Львовѣ); вôдъ громады мѣста Тернополя зъ пôдписомъ управителя мѣста п. Вол. Студиньского; вôдъ жителѣвъ мѣста Жовкви, околицѣ и тамошного комітету ювілейного зъ пôдписами бурмістра Жовкви п. Розвадовского и дра Дрималика, зъ заявленємъ преданности св. Отцеви и зъ прошенємъ передати вѣдомôсть о тôмъ Єго Святости. — На руки проф. Н. Вахнянина наспѣла телєґрама зъ Вѣдня вôдъ настоятелѣвъ и питомцѣвъ тамошнои рускои дух. семинаріѣ: Vivat lumen de coelo! (Нехай жиє свѣтло небесне!).

— **О. Евгеній Гузаръ,** катихитъ школы выдѣловои и управитель руского института дѣвочого у Львовѣ, одержавъ вôдъ митрополичого Ординаріята право уживати вôднакъ крилошаньскихъ.

— **Комісія испытова для учителѣвъ.** Въ складѣ львôвскои комісіѣ испытовои для кандидатôвъ учительскихъ въ ґімназіяхъ и школахъ реальныхъ наступили въ сѣмъ роцѣ шкôльнôмъ значнѣйші змѣны. Теперѣшный складъ єѣ установленый рескриптомъ Міністра просвѣты зъ дня 25 грудня 1892 до ч. 28.112 и зъ дня 13 лютого 1893 до ч. 1772 єсть слѣдуючій: Директоръ комісіи: проф. дръ Люд. Цвиклиньскій, заступникъ директора: проф. дръ Ром. Пілятъ. Испытуючі зъ клясичнои фільольоґіи професоры: дръ Люд. Цвиклиньскій и дръ Брон. Кручкевичь, зъ языка и літературы нѣмецкои: дръ Риш Вернеръ; зъ языка польского: дръ Ром. Пілятъ. зъ языка руского: дръ Ом. Огоновскій: зъ исторіи: дръ Исид. Шараневичь, дръ Тад. Войцѣховскій, дръ Брон. Дембиньскій, дръ Людв. Фінкель; зъ ґеоґрафіи: проф. дръ Ант. Романъ; зъ фільософіи: дръ Алекс. Рациборскій; зъ математики: дръ Володисл. Зайончковскій и дръ Іос. Пузина; зъ фізики: дръ Оскаръ Фабіянъ: зъ зоольоґіи: дръ Вен. Дибовскій; зъ ботаніки: дръ Теоф. Цесельскій; зъ мінеральоґіи: проф. Юл. Медведскій и дръ Ом. Дуниковскій; зъ хеміи: проф. Брон. Радзишевскій.

— **На будову руского народного театру у Львовѣ** надôславъ п. Петро Будзиньскій зъ Комарна 4 зр. 53 кр. зôбраныхъ у о. Еліяшевского въ Гуманци.

— **Нова зелѣзниця льокальна.** Посолъ Кароль Леваковскій одержавъ дозвôль на передвступні роботы

сер態 глухои тишины ломôтъ, що въ противнôй сторонѣ огороду щось рухаєсь.

Наразъ озвавъ ся зъ глубины саду голосный гавкôтъ и передъ очима Софійки шмигнувъ спорый брытанъ, що гнавъ ся въ ту сторону, де плюндрувавъ малый волокита. По хвили дали ся чути швидкі кроки, що прямували въ ту саму сторону. Бувъ то садôвникъ, що поспѣшавъ боронити свого добра. Софійка свистомъ перестерегла товариша передъ близькимъ небезпеченьствомъ. Але було вже за пôзно! Завзяте уѣданє собаки свѣдчило, що держить псотника. Ще хвилька — и садôвникъ поспѣє на мѣсце крадежи.

— Софійко, Софійко, втѣкаймо! — моливъ Ивась. — Бачишь, яке лихо!

Блѣда повернулась до него и змѣрила єго гнѣвнымъ поглядомъ.

— Кобъ я була тобою, — промовила тремтячимъ голосомъ — пôшлабъ и вôдбила Гната. Колижь бо зъ тебе бабѣй; не сподѣватись того по тобѣ!

И припавши очима до щѣлины въ плотѣ, стала знову пильно наслухувати. Уѣданє собаки нѣбы вôддалювалось.

— Не спôймали єго!... Втѣкъ — промовила радôстно.

И перескочила рôвъ та пôшла повôльною ходою домôвъ, не зважаючи навѣть, чи подавъ ся за нею Ивась.

IV.

Що й по вечеромъ, кавалокъ вже пôсля заходу сонця, вернувъ домôвъ и Гнатъ, вельми потурбованый. Єго одежа була подерта, тѣло покалѣчене, ажь страхъ. Днва оповѣдавъ про свою пригоду; говоривъ, якъ то вôнъ коломъ зъ плота оборонивъ ся передъ напастю садôвника и єго собаки, якъ пересадивъ опôсля плôтъ и помѣжь корчѣ лѣщины дôбравъ ся до лѣса, якъ вернувъ ся вкôнци манôвцями, западаючись часто по колѣна въ багнѣ.

Брехавъ очевидно поганець! Вôдъ погонѣ садôвника спасло єго лишь те, що лишивъ пôдъ яблунею чоботы, котрі скинувъ бувъ, щобъ тымъ лекше вылѣзти на дерево. Маючи такій заставъ въ рукахъ и пôзнавши пакосника, сторожь не мавъ вже потребы гнати ся за нимъ далѣ. Вôднѣсъ лишь чоботы до управителя и внѣсъ жалобу, певный, що стане ся єму справедливôсть.

Малый волокита вже спритомъ своимъ домѣркувавъ ся, що єго чекає. Пригадали ся єму побоѣ, що спадали на него колись у дворѣ за єго пустованя. Мавъ жебъ вôнъ ждати й теперь заслуженои кары? Не дурный!

Забравши отже Ивасеві чоботы и святочну одежу, вôнъ ще тои самои ночи вымкнувъ ся тихцемъ зъ хаты. Втѣкъ правдоподôбно до Бродôвъ. Тягло єго туды вôдъ давна то, що зачувавъ про очайдушне а гуляще житє пачкарѣвъ. Не дурно то кажуть — вовка все тягне до лѣса.

Старый коваль не мôгъ простити собѣ своєѣ необачности, тымъ бôльше, що по тôй причинѣ въ дворѣ єму докоряли. Головнымъ виновникомъ бувъ правда, Гнатъ, а той втѣкъ; — всежь таки одвѣчальнôсть по части и на него спадала. Господарь чейже повиненъ знати, кого держить въ себе въ хатѣ. Матвѣй бувъ дуже вражливый и дбалый про свою честь. Управителеві докоры дôймали єго до живого!

Ивась не мôгъ вôджалувати страченыхъ чобôтъ та одежѣ. Але бôльше ще болѣла єго остра догана коваля, котрый выкидавъ єму, що вôнъ старшій и наче сынъ дома, знавъ про Гнатові справки, а покрывавъ ихъ тайною. Атжежь повиненъ бувъ не допустити до того, хочь бы и силою, — повиненъ бувъ спротивитись Софійцѣ и не позволити, щобъ нимъ поводила дитина. Бѣдный сирота приймавъ терпеливо ті докоры, бо почувавъ ихъ справедливôсть и признававъ ся до своєѣ немочи.

Однакъ найтяжше страдала Софійка, лишь не задля смутнои батьковои лайки. Она привыкла була до Гната, а теперь ѣй єго не стало. Вôнъ забавлявъ єѣ своими казками, дивувавъ своєю высшостю и ґольтайскимъ спритомъ.

технічнѣ около будовы желѣзницѣ зъ Закопаного на Новый Торгъ и Щавницю до Старого Санча.

— **Землетрясене**, котре навѣстило такожь островъ Самотраке дня 13 с. м., знищило его зовсѣмъ. Въ Кастро не лишивъ ся нѣ оденъ дôмъ цѣлый. Самотраке то турецкій островъ, лежить у пôвнôчнôй части моря егейского въ вôддали 40 кільометрôвъ вôдъ Туреччины. Вôнъ занимае 177 кільометрôвъ квадр. землѣ, складае ся майже зъ самыхъ гôръ огняныхъ и мае богато теплыхъ жерелъ. Головна его мѣсцевôсть Кастро, що нинѣ зруйноване, числило 2500 мешканцѣвъ. Вôдъ р. 1457 островъ належить до Туреччины.

— **Біблія** есть нинѣ перетолкована на 386 рôжныхъ мовъ, котрыми говорить двѣ третины цѣлои людскости, значить округло тысячь міліонôвъ людей. Ажь до р. 1804 була біблія перетолкована лише на 57 мовъ, але друкована лише въ 19. Вôдъ року 1804 до 1890 перетолковано еѣ на 342 мовы, отже що року майже на четыри. Вôдъ р. 1881 до 1891 самѣ англійскѣ товариства біблійнѣ дали зробити 50 толковань, а вже сего року толкують біблію на девять новыхъ языкôвъ. Межи 386 языками, на котру цѣлу біблію або часть еѣ переложено, есть 110 до 120 такихъ, въ котрыхъ дотеперь нѣхто нѣчого не написавъ. Тѣ мовы ажь черезъ біблію появили ся на письмѣ.

— **Припасы угля камѣнного** въ Европѣ выносять пôсля обчислень 360 міліярдôвъ тонъ и выстануть на 670 лѣтъ. Въ Сполученыхъ Державахъ пôвнôчнои Америки, зъ выимкою гôръ Рокі-Мавнтенъ есть 674 міліярдôвъ тонъ угля, котрѣ выстануть на 680 лѣтъ.

— **Вовки въ Сербіи.** Не лишь у насъ, а и въ Сербіи не було ще такои зимы, въ котрôй бы наразъ появило ся стôлько вовкôвъ, що годѣ вôдъ нихъ обôгнати ся. Тамъ теперь и нема вже острои зимы, а вовки волочать ся великими чередами и заходять навѣть пôдъ мѣсто Бѣлгородъ, такъ що тѣ мусять выставляти сторожѣ. Въ Бѣлгородѣ есть звѣринець коло замку топчидерского; отже на той звѣринець нападають вовки. За дня ховають ся въ лѣсистыхъ пропастяхъ и зворахъ гôръ Авала, а въ ночи перескакують майже три метры высокій тинъ звѣринця и заѣдають тамъ бѣлыхъ и индійскихъ оленѣвъ, котрыхъ у насъ нема, або дорогѣ вôвцѣ-меріносы. Сеи зимы роздерли вовки вже зъ 200 штукъ всякои дичины и овець меріноскихъ у топчидерскôмъ звѣринци. Що дня стоять стрѣльцѣ на засѣдкахъ, але вовки мають добрый нюхъ и все впадають у звѣринець зô стороны найменше стереженои. На трехъ ловахъ убито лише вôсьмохъ вовкôвъ, такѣ они хитрѣ. Одного вояка, що стерѣгъ крѣпости, вовкъ страшно покалѣчивъ а утѣкъ ажь тогды, коли другѣ вояки надбѣгли. Коло мѣста Землина въ ясный день напали три вовки одного селянина, але вôнъ одного застрѣливъ, а два утекли. Въ селѣ Беваніе коло Землина вышла одна селянка-пекарка въ ночи на подвôре, абы набрати дровъ. Довшій часъ не вертала. Тогды выйшовъ еѣ чоловѣкъ на подвôре и заставъ зъ жѣнки лише куснѣ тѣла и одежу. Вовки напали еѣ такъ, що она не мала часу и крикнути.

✝ Посмертнѣ вѣсти.

— **Кекилія Кмицикевичѣвна**, сирота по бл. п. пароху въ Колоднѣ, деканата куликôвского упокоила ся дня 18 лютого въ Жовкви.

Господарство, промыслъ и торговля

Рôльнича школа въ Ягольници.

Краева высша школа рôльнича въ Ягольници мае на цѣли образоване передовсѣмъ селяньскихъ сынôвъ на способныхъ господарѣвъ практичныхъ. У тôй школѣ зачне ся сего року наука дня 1 липня.

Ученикъ, що хоче вчити ся въ тôй школѣ, мусить:

1. Найдальше до дня 15 мая с. р. внести до Дирекціѣ школы въ Ягольници, почта Ягольниця, подане, а въ поданю мають бути: а) метрика родинъ, котра бы доказувала, що ученикъ не покôнчивъ ще 16 року житя; б) свѣдоцтво шкôльне, що скôнчивъ пародну школу зъ добрымъ поступомъ; в) свѣдоцтво моральности и дотеперѣшного занятя, выдане священикомъ и зверхностію громадскою, и г) свѣдоцтво здоровля вôдъ лѣкаря.

2. Въ означенôмъ Дирекціею дни мають ученики складати вступный испытъ, зъ котрого управитель школы осудить, чи кандидатъ умыслово досить розвиненый и мае потрѣбне образоване елементарне, щобы мôгъ справдѣ мати користь зъ наукъ у школѣ рôльничôй.

Сыны селянъ, що мають свое господарство рôльне, будуть приняті радше, якъ иншѣ кандидаты, и безъ огляду на ихъ станъ маетковый достануть безплатне удержане (мешкане, постѣль, пране и вікть) и одежу въ закладѣ на коштъ фонду краевого.

Однакъ кождый ученикъ, що вступае до закладу, повиненъ мати досить бѣля и добрѣ юхтовѣ чоботы.

Звертаемо увагу на се, що першеньство мають тѣ кандидаты, котрѣ справдѣ хотять учити ся въ низшôй школѣ рôльничôй на то, абы покôнчивши еѣ стати господарями на своѣй батькôвщинѣ и такъ, якъ ихъ учили, старати ся о пôднесене власного господарства. Въ школѣ Ягольницкôй першеньство мають сыны селяньскѣ сироты, котрѣ мають у спадщинѣ дôстати бôльшу посѣлôсть, бо лише о нихъ можна бути певнымъ, що останутъ ся на своимъ ґрунтѣ селяньскôмъ. Всечеснѣ священики и панове учителѣ, що присылають звычайно вôдповѣднѣйшихъ кандидатôвъ, зволять при выборѣ ихъ держати ся того повысшого поясненя и роздобути вôдповѣднѣ документы (свѣдоцтво громады и священика), котрѣ бы свѣдчили, що кандидатъ справдѣ може и хоче остати ся по скôнченю школы на батькôвщинѣ своѣй и дбати о еѣ пôднесене. Наука рôльничои школы въ Ягольници опирае ся головно на цѣлковитôмъ оброблению шкôльного господарства (30 морґôвъ) и то ученики самѣ мусять робити, а що то господарство мае рôлю тугу, мясну и зовсѣмъ перепускаючу, то наука господарства въ тôй школѣ найвôдповѣднѣйша буде для тыхъ кандидатôвъ, що походять зъ околиць, де така рôля находить сь.

— **Станъ воздуха** за минувшѣ добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 21 до 12 год. въ полудне дня 22 с. м.: середна теплота була + 2·1° Ц., найвысша + 3·4° Ц. (вчера по полудни), найнизша + 0·6° Ц. вчера въ ночи. Барометръ иде въ долину (755). Вѣтеръ буде захôдный, мѣрный, теплота обнижить ся до — 0° Ц., небо буде переважно захмарене; снѣгъ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 22 лютого. Въ депеши до нунція Ґалимбертіого дякуе Папа всѣмъ, що складали ему въ день ювилею ґратуляціи и удѣляе имъ благословеньства.

Римъ 22 лютого. Папа принимавъ патріярха Азаріяна, котрый привѣзъ ему вôдъ султана письмо и дарунки.

Петербургъ 22 лютого. Въ Динабурзѣ и Брестю мають бути уформованѣ баталіоны крѣпостнои артілеріѣ по двѣ компаніи.

Берлинъ 22 лютого. Пôсля Post пущено вже на волю 13 арештованыхъ за політичнѣ аґітаціи студентôвъ россійскихъ.

Курсъ львôвскій

зъ дня 22 лютого 1893.

	платять		жадають	
	зр.	кр.	зр.	кр.
І. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	340	—	—	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	215	—
2. Листы заставнѣ за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт. . .	100	10	101	80
„ „ 5% вы льос. въ 10% прем.	109	—	109	70
„ „ $4\frac{1}{2}$% льос. въ 50 лѣт. . .	100	—	100	70
Банку краев. $4\frac{1}{2}$% льос. въ 51 лѣт.	100	—	100	70
Тов. кред. 4% I еміс.	98	—	98	70
„ „ 4% льос. въ $41\frac{1}{2}$ лѣт. . .	95	90	—	—
„ „ $4\frac{1}{2}$% льос. въ 52 лѣт. . .	100	60	101	30
„ „ земск. 4% льос. въ 56 лѣт.	95	60	96	30
3. Листы довжнѣ за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3% .	—	—	—	—
„ „ „ „ „ „ (5%) $2\frac{1}{2}$%	—	—	56	—
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Облиґі за 100 зр.				
Индемніз. гал. 5%	105	—	—	—
Гал. фонд. проп. 4%	96	50	97	20
Облиґи комун. Банку кр. 5% I еміс. .	—	—	—	—
„ „ „ „ 5% II „ .	101	80	102	50
Пович. кр. въ р. 1873 по 6%	104	—	—	—
„ „ „ „ 1883 по $4\frac{1}{2}$% . . .	99	50	—	—
„ „ „ „ 1891 по 4%	93	50	—	—
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	24	—	26	—
„ Станіслава	40	—	43	—
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	17	85	19	25
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	12	75	13	25
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	63	5	73
Рубель паперовый	1	$23\frac{1}{2}$	1	$28\frac{1}{2}$
100 марокъ нѣмецкихъ	59	—	59	50

Надôслане.

Вродженый наклонъ до злого прокинувъ ся вже въ еѣ души. Вôдъ разу поняла й полюбила его, а пристаючи зъ нимъ заедно настроила ся пôсля его нуты. Дôбрали ся були, якъ пара лисихъ коней. Теперь его не стало. Ходила, якъ та блудна вôвця, скучала, сама не знала, що зъ собою почати.

Инколи пробувала Ивася пôдмовити на яку псоту, тôльки що розсудный и досвѣдомъ навченый хлопець потрафивъ ѣй теперь спротивитись. Опôръ податливого перше сироты дратувавъ еѣ и приводивъ до гнѣву. Однакъ не выявляла его, лишь давила ся власною злôстю, подôбна до неспокôйного коня, що грызе лишь ховстань, котра его стримуе.

Помимо того всего мало помалу вертало въ Матвѣевôй хатѣ все до давнего ладу. Забули про Гната поганця, що пропавъ десь безъ вѣсти. Старый коваль працювавъ якъ давнѣйше и якъ давнѣйше банувавъ за своею не вѣрною. Отъ бѣдачиско.

По якôмось часѣ Ивась вôдбивъ свою страту. Матвѣй платилъ ему за роботу по золотому въ тыждень. Призбиравши ото дещо грошенятъ, купивъ собѣ хлопець опанчу зъ кутасами, шапку зъ дашкомъ, квѣтчастѣ штаны и червону камизольку. Скарбы тѣ наповняли его гордошами безъ мѣры.

Одностайнôсть скромного житя въ тихôй Матвѣевôй хатинѣ вплывала згодомъ и на Софійку, успокоювала еи. Може зъ внутрѣшнои склонности, а може тôльки зъ нудьги почала знову глядати товариства зъ Ивасемъ. Ба, здавало ся, що въ нѣй вôджила давна прихильнôсть для него, — не така хижа може, якъ передша и не така пристрастна въ своихъ обявахъ, такъ за те глыбша, тривкѣйша.

Тужила за нимъ, коли его не було, и въ святочнѣ днѣ весь часъ тримала ся его, але не накидала вже ему своеи волѣ якъ давнѣйше. Выбила собѣ зъ головы давнѣ псоты. Разомъ ходили на проходъ и знову по старому вили вѣнки зъ цвѣтôвъ, або низали якъ бувало на нитку коралѣ орябины. Часомъ бавили ся зъ другими хлопцями та дѣвчатами въ гуску, дѣда, чи медведя и приставали до нихъ, коли ходили по колядѣ, справляли купала або гаґôвки.

Все и всюды були обое разомъ. Тымъ то й не инакше прозывали ихъ якъ чоловѣкомъ та жѣнкою. Матвѣй въ виду тои взаимнои зычливости мѣжь дѣтьми потѣшавъ ся въ своѣй тузѣ думкою, що поженить ихъ, скоро лишь пôдростуть. Наразъ и выговоривъ ся передъ ними зъ тыми своими надѣями, любуючись Ивасевымъ заклопотанемъ. Такъ и выростали хлопець и дѣвчина зъ тою думкою, що имъ се вже „на роду написано“, та що колись належати мусять до себе.

(Дальше буде.)

За редакцію вôдповѣдае **Адамъ Креховецкій.**

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.